

Arrest

nr. 98 852 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. DEPOVERE loco advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 januari 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juli 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Sinjar (Centraal-Irak).

Op 15 april 2003 zou uw vader zijn vermoord omwille van zijn functie bij het leger onder het regime van Saddam Hussein. Omdat verschillende familieleden van oud-medewerkers van dit regime eveneens werden gedood, zou u Irak op 1 juni 2003 een eerste maal hebben verlaten en zou u naar Groot-Brittannië zijn gereisd waar u op 17 juni 2003 aankwam en asiel aanvraag. Op 16 januari 2004 werd er door de asieldiensten in Groot-Brittannië een weigeringsbeslissing genomen. U zou echter illegaal in Groot-Brittannië zijn gebleven tot 6 augustus 2009, de dag dat u werd gerepatrieerd naar Irak.

U zou terug naar Sinjar zijn gegaan waar u opnieuw bij uw moeder ging wonen. In oktober 2010 leerde u P.(...) (CG: 12/15048, OV:6.949.077) kennen, de dochter van de buurman van uw zus. U zou in 2010 tweemaal haar hand hebben gevraagd, maar dit zou u zijn geweigerd omdat de vader van P.(...) zelf iemand wou uitzoeken voor zijn dochter. In juli 2011 zou u seksuele betrekkingen met P.(...) hebben gehad. Toen u wist dat zij zwanger was, zou u nogmaals om haar hand zijn gaan vragen, maar dit werd u opnieuw geweigerd. Toen de zwangerschap een tijdje was gevorderd, zou haar stiefmoeder het vermoeden hebben geuit dat P.(...) zwanger was. Op 3 november 2011 zou P.(...) door haar vader in elkaar zijn geslagen en bedreigd met de dood mocht blijken dat zij inderdaad zwanger was. P.(...) zou echter in alle talen hebben gezwegen en haar zwangerschap hebben ontkend. Toen u door uw zus op de hoogte werd gesteld van deze laatste verwikkeling, besloot u samen met P.(...) Irak te verlaten. De volgende dag zou u met de smokkelaar naar het huis van P.(...) zijn gegaan, P.(...) er hebben opgepikt en samen Irak zijn ontvlucht. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwamen jullie u op 11 januari 2012 aan in België. Dezelfde dag dienden jullie een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Jullie dochter R.(...) werd vervolgens geboren op 7 april 2012.

Ter staving van uw relaas legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van uw vader, twee arrestatiebevelen en vijf kaarten om uw verblijf in Engeland te staven.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Wat het eerste luik van uw asielaanvraag betreft, namelijk uw vrees te worden vervolgd door de moordenaars van uw vader, waarvan u claimt dat deze nog steeds actueel is (CGVS, pg. 4), dienen volgende bemerkings te worden gemaakt:

Zo stelt u dat u nog steeds op de lijst staat van 'gezochte personen' in Irak (CGVS, pg.4). U kunt deze bewering echter onvoldoende aannemelijk maken. Zo legt u ter staving hiervan twee arrestatiebevelen voor die dateren van 15 juli 2003 en 22 september 2003 (CGVS, pg.7). Dient echter te worden opgemerkt dat deze arrestatiebevelen reeds dateren van negen jaar geleden en u gedurende negen jaar tijd geen enkel ander arrestatiebevel meer hebt ontvangen (CGVS, pg.7). U stelt evenwel dat de autoriteiten wel naar u op zoek gegaan zijn bij u thuis (CGVS, pg.7); maar u kunt zelfs niet bij benadering aangeven wanneer dit de laatste maal dan zou zijn gebeurd (CGVS, pg.7). Bovendien zou u deze arrestatiebevelen nooit hebben aangewend bij uw asielaanvraag in Groot-Brittannië of op basis van deze documenten een nieuwe asielaanvraag in Groot-Brittannië hebben ingediend om uw problematiek te staven (CGVS, pg.6). U stelt dat u niet veel contact had met uw familieleden daar een gsm niet zo populair was en uw familie ook niet over een vaste thuis telefoon beschikte (CGVS, pg.7). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u pas in 2009 Groot-Brittannië verliet en dat u gedurende die zes jaar toch in staat moet zijn geweest om, via eender welk communicatiemiddel, met uw familie contact te leggen of vice versa. U repliceert hierop dat u niet wist dat u de documenten nodig had in Groot-Brittannië daar u niet wist om welke documenten het ging (CGVS, pg.7). Uw moeder zou u enkel hebben meegedeeld dat er papieren waren binnengekomen, maar dat zij niet wist om welke documenten het ging (CGVS, pg.7). U zou haar evenwel nooit hebben gevraagd om bij iemand anders die het document wel zou kunnen lezen de inhoud ervan na te gaan (CGVS, pg.7). U zou pas bij uw terugkeer naar Irak te weten zijn gekomen dat het hier om arrestatiebevelen ging (CGVS, pg.7). Dat u, gezien uw zelfverklaarde nood aan bescherming, de moeite zelfs niet nam om de inhoud van documenten met het logo van de politie erop na te gaan, of er bij uw moeder op aan te dringen het document door iemand te laten voorlezen teneinde zich te vergewissen van de inhoud ervan, is opmerkelijk te noemen. Dat u, zelfs bij benadering, ook niet weet wanneer de autoriteiten het laatst bij u thuis naar u op zoek zijn gegaan wijst op een niet bepaald grote interesse naar de evolutie van uw problematiek na uw vertrek in 2003. Uw nonchalante houding jegens de actualiteit van uw situatie in Irak wordt nogmaals bevestigd door het feit dat u niet weet op welke grond het arrestatiebevel tegen u werd

uitgevaardigd. U weet immers niet wat het 'artikel 156', vermeld op het arrestatiebevel, betekent (voor vertaling zie CGVS, pg.8). U antwoordt laconiek dat u niet naar de rechter bent geweest om de betekenis te weten te komen (CGVS, pg.8). Er kan echter wel van u worden verwacht dat u zich zou vergewissen van de precieze grond, bijvoorbeeld door u juridisch te laten informeren, waarop u kon worden gearresteerd. Het zo onjuist zijn te stellen dat enkel de politie of de rechters u op dit vlak zouden kunnen verder helpen.

Naast het feit dat u geen enkel concreet element kunt aangeven dat erop wijst dat u na 2003 nog werd geïnterviewd door de Iraakse autoriteiten, wijzen andere elementen er eveneens op dat deze vervolging door de autoriteiten en moordenaars van uw vader weinig geloofwaardig is. U werd immers in augustus 2009 gedwongen gerepatriëerd naar Irak (CGVS, pg. 5). In de praktijk betekent dit dat u in Irak aan de autoriteiten werd overgedragen (CGVS, pg.5). Toch mocht u zonder bezwaar of enige moeilijkheid Irak binnen reizen, wat opmerkelijk is voor iemand wiens naam zou gesignaleerd staan bij de autoriteiten en tegen wie reeds twee arrestatiebevelen werden uitgevaardigd waarin aan alle ordediensten en aan de politie werd opgedragen u te arresteren (CGVS, pg.7). Dat u er zich zou van hebben vanaf gemaakt met het smoesje dat de naam op de documenten niet uw eigen naam was, kan - gezien de ernst waarmee de Iraakse autoriteiten volgens u handelen ten opzichte van personen die deel uitmaakten van het vroegere regime inclusief hun familieleden (CGVS, pg.6) - zeer moeilijk worden geloofd. Bovendien kon u zonder enig probleem gedurende een periode van meer dan twee jaar na uw terugkeer naar Irak bij uw moeder blijven wonen en werd u op geen enkel moment gezocht of verontrust door de Iraakse overheid (CGVS, pg.4). Er zou zich in dit verband geen enkel feit hebben voorgedaan. Er dient aldus te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk kunt maken dat u op heden en/of in de toekomst een gegronde vrees dient te koesteren omwille van het verleden van uw vader.

U claimt vervolgens dat uw naam intussen weer bekend staat bij de autoriteiten omdat de vader van P.(...) een klacht tegen u heeft ingediend (CGVS, pg. 7, 10). Dient echter te worden opgemerkt dat u ook mbt. het tweede luik van uw asielaanvraag, wat de problematiek met P.(...) betreft, niet aannemelijk kunt maken dat u als gevolg van deze relatie problemen zou hebben gekregen. Immers, de opeenvolgende handelingen die jullie hebben gesteld, vallen niet te verklaren binnen de Koerdische context en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes.

U geeft aan dat u P.(...) tweemaal een huwelijksaanzoek deed in 2010. Dit zou u telkens zijn geweigerd omdat haar vader zelf iemand voor haar wou uitzoeken (CGVS, pg.5). Toch zou u, wetende dat deze daad binnen jullie traditie niet zou worden aanvaard en dat dit de doodstraf voor zowel u als P.(...) kon betekenen (CGVS, pg.5), met P.(...) in juli 2011 een seksuele relatie zijn aangegaan (CGVS, pg.5). Dat jullie allebei dusdanig veronachtzaam zouden zijn geweest om geen rekening te houden met de reeds eerdere weigeringen van de vader, valt moeilijk te verklaren binnen de socio-culturele context waarin jullie zijn opgegroeid. De kans was bovendien reëel dat P.(...) vroeg of laat aan iemand anders zou worden uitgehuwelijkt en ook het feit dat ze geen maagd meer was dan wel aan de orde zou zijn en voor de nodige problemen zou zorgen.

Niet alleen valt het moeilijk te verklaren dat, gezien jullie socio-culturele achtergrond, jullie deze daad zouden hebben gesteld nadat uw huwelijksaanzoek reeds tweemaal werd geweigerd en er dus weinig hoop was op een goede afloop, maar bovendien vallen de handelingen die u na deze daad zou hebben gesteld helemaal niet te verklaren. Zo zou u reeds in juli 2011 op de hoogte zijn geweest van haar zwangerschap. U zou opnieuw om haar hand hebben gevraagd, wat u opnieuw werd geweigerd (CGVS, pg.5). Gezien de ernst van de situatie, kan aldus worden verwacht dat u uzelf en uw echtgenote zo snel mogelijk een plan zouden bedenken om jullie - en toch zeker P.(...) - in veiligheid te brengen vooraleer haar zwangerschap zichtbaar zou worden. Toch zag u er klaarblijkelijk geen graten in, daar u in de eerste vier maanden niets concreet ondernam om zowel u, P.(...) als uw ongeborn kind in veiligheid te brengen. U zegt zeer vaag iets over het feit dat u reeds eerder de smokkelaar had gecontacteerd en dat hij u zou helpen het land te verlaten wanneer het nodig was (CGVS, pg.8). Ondanks de bereidwilligheid van de smokkelaar, zou u de hoogdringendheid van de situatie niet hebben ingezien aangezien u P.(...) gewoon thuis liet blijven met de gedachte dat haar vorderende zwangerschap ieder moment kon worden ontdekt en zij kon worden gedood door haar vader (CGVS P.(...), pg. 8). U had haar zelfs niet verteld dat u op elk moment een beroep kon doen op de smokkelaar om het land te kunnen verlaten (CGVS, pg.9). Dit gegeven is echter absurd te noemen. U zou haar na juli 2011 nog regelmatig hebben ontmoet (CGVS P.(...), pg. 8). Dat jullie op geen enkel moment zouden hebben besproken hoe jullie zich uit deze situatie zouden redden, want vroeg of laat zou het onheil toch geschieden, of dat u haar niet gerust zou hebben gesteld door concreet aan te geven welk plan u had uitgewerkt om haar in veiligheid te brengen, is gegeven de situatie totaal niet geloofwaardig.

Het is ondenkbaar te noemen dat u zou hebben gewacht tot het moment dat haar vader haar in elkaar had geslagen, omdat hij het vermoeden van P.(...)s stiefmoeder dat zij zwanger was, had vernomen, om uiteindelijk pas op 3 november 2011 de smokkelaar te contacteren en uzelf in veiligheid

te brengen (CGVS, pg.9). U gevraagd waarom u tot november wachtte om het land te verlaten, stelt u dat jullie nog op 'een mirakel' wachtten en dat haar vader misschien toch akkoord zou gaan (CGVS, pg.8). Deze stelling kan echter niet serieus worden genomen. Uw huwelijksaanzoek werd reeds driemaal geweigerd, niets anders wees erop dat haar vader van gedachten zou veranderen. Dat jullie, zich bewust zijnde van alle risico's, een dusdanig lichtzinnige logica zouden hebben gehanteerd, is totaal ondenkbaar. Temeer daar de stiefmoeder van P.(...), nog voordat P.(...) in elkaar werd geslagen door haar vader, haar vermoeden had geuit over de zwangerschap (CGVS P.(...), pg. 8) en zij dit vermoeden op ieder moment kon doorvertellen aan de vader van P.(...). Dat haar vader op een dergelijke agressieve manier zou reageren valt evenmin te verbazen aangezien de familie-er door het gedrag van P.(...) ernstig was bezoedeld en de pater familias wordt geacht op passende manier te reageren, te weten: zijn dochter en minnaar zwaar te straffen. Dat u het toen nog steeds niet noodzakelijk vond om meteen de regio en/of het land te verlaten en u een dusdanig gevaarlijke situatie zou hebben gecreëerd voor u, P.(...) en uw ongeboren kind, is niet ernstig te nemen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u het feit dat P.(...)s stiefmoeder haar vermoeden had geuit over de zwangerschap afdoet als een akkefietje. U weet namelijk niet meer wanneer haar stiefmoeder dat vermoeden verbaal had geuit (CGVS, pg.9). Nochtans geeft P.(...) wel concreet aan dat haar stiefmoeder eind oktober 2011 dit vermoeden al had geuit (CGVS P.(...), pg.8). U vermoedt echter dat haar stiefmoeder reeds vroeg, vanaf de eerste zwangerschapssymptomen dit vermoeden had geuit (CGVS, pg.9). Eén woord van haar tegen haar echtgenoot, kon zeer zware gevolgen hebben voor P.(...). Dat u, wetende dat haar stiefmoeder reeds een vermoeden over de zwangerschap had, dan nog wachtte tot zij concreet door haar vader werd aangevallen vooraleer enige actie te ondernemen, kan niet serieus worden genomen.

Dient ten slotte te worden opgemerkt dat uw nonchalante houding betreffende het opvolgen van uw problematiek met betrekking tot uw vervolging door de Irakese autoriteiten, ook van toepassing is wat betreft de problematiek met de familie van P.(...). Zo bent u niet meer op de hoogte van wat er zich na uw vertrek uit Irak heeft afgespeeld (CGVS, pg.10). U zou geen contact meer hebben gezocht met uw zus daar u niet wilt dat iemand weet waar u zich momenteel bevindt (CGVS, pg.10). Ten eerste kan bezwaarlijk worden gesteld dat u verplicht bent om haar uw huidige locatie mee te delen. Ten tweede gaat het in casu om uw zus, diegene die toeliet dat jullie relatie zich ontwikkelde bij haar thuis, diegene die sinds juli 2011 op de hoogte was van de zwangerschap van P.(...), diegene die P.(...) had bijgestaan tot aan haar vertrek uit Irak én diegene wiens stilzwijgen steeds een feit was. Dat u haar tot op heden niet meer in vertrouwen zou willen nemen, valt moeilijk te begrijpen. Ten derde dient te worden opgemerkt dat het niet kan worden uitgesloten dat uw zus door de familie van P.(...) zou worden geïnterpelleerd na haar verdwijning of op de één of andere manier van medewerking wordt verdacht en dus evenzeer gevaar kan lopen. Uw zus was immers de enigste vriendin van P.(...) (CGVS P.(...), pg. 6) en zij had namens u tot driemaal toe om de hand van P.(...) gevraagd (CGVS, pg.5). Haar betrokkenheid bij P.(...)s verdwijning zou dan ook snel aan het licht komen. Dat u dan zelfs de moeite niet heeft ondernomen om de huidige situatie van uw zus na te gaan, doet opnieuw afbreuk aan de oprechtheid van uw relaas. U stelt bovendien dat uw naam opnieuw bij de autoriteiten is opgedoken na de vermoedelijke klacht die de vader van P.(...) tegen u heeft ingediend (CGVS, pg.7). Er kan dan ook op zijn minst worden verwacht dat u dit gegeven zou verifiëren teneinde uw eigen risico op vervolging correct in te schatten. Dat u ook dit verzuimde, brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Deze nonchalante houding jegens uw problematiek en het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, wijst op een gebrek aan interesse voor uw situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet opnieuw ernstige twijfels rijzen omtrent uw vluchtrelaas.

Bovenstaande observaties kunnen enkel doen besluiten dat u niet aannemelijk kunt maken dat u het risico loopt te zullen worden gedood omwille van uw relatie met P.(...) en dat u niet aannemelijk kunt maken dat u door de Iraakse autoriteiten wordt vervolgd omwille van de werkzaamheden van uw vader onder het regime van Saddam. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Ook in hoofde van uw partner, P.(...) F.(...) S.(...), werd een gelijklopende beslissing genomen.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas heeft voorgelegd, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw nationaliteitsbewijs en de vijf kaarten uit Engeland bevestigen uw identiteitsgegevens en uw verblijf in Groot-Brittannië, deze elementen worden momenteel niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De overlijdensakte van uw vader toont het overlijden van uw vader aan, maar geeft verder geen informatie betreffende de omstandigheden die tot zijn dood hebben geleid noch omtrent de problemen die u zou hebben gekend. U legt geen enkel begin van bewijs neer als zou uw vader actief zijn geweest voor het vroegere Baathregime. De twee

arrestatiebevelen werden hierboven al aangehaald. Bovendien geven zij weinig of geen informatie omtrent de reden(en) waarom u werd gezocht door uw autoriteiten. Dergelijke stukken hebben bovendien slechts bewijswaarde wanneer deze gepaard gaan met geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat in casu niet het geval blijkt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Sinjar, in de provincie Ninewa, in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een soennitische zijn van Koerdische origine en afkomstig te zijn uit Sinjar (Centraal-Irak). U zou samen met uw vriend M.(...) S.(...), A.(...) (CG: 12/10544; OV: 6.941.867) op 4 november 2011 Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 11 januari 2012 aan in België. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Jullie dochter, R.(...), werd vervolgens geboren op 7 april 2012.

U verwijst integraal naar de asielfeiten die worden ingeroepen door uw echtgenoot en die u hieronder kan lezen:

”(...)”

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtredenen die door uw vriend, M.(...) S.(...), A.(...) werden aangehaald (zie gehoorverslag). Daar in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin gesteld worden dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Ook hier wenst het CGVS te verwijzen naar het luik ‘motivering’ in de beslissing van uw vriend dat hier onder wordt hernomen.

”(...)”

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Sinjar, in de provincie Ninewa, in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek” dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen dat zij het slachtoffer zijn geweest van ernstige bedreigingen en dat het risico om bij terugkeer opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot is. Verzoekers wijzen erop dat zij bepaalde documenten hebben neergelegd ter staving van hun relaas, waaronder een nationaliteitsbewijs, de overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker, twee arrestatiebevelen en 5 kaarten die het verblijf van eerste verzoeker in het Verenigd Koninkrijk staven. Volgens verzoekers is het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van geïsoleerde elementen. Vervolgens wijzen verzoekers op hun verklaringen, die zijn thans bevestigen. Met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat de vrees van eerste verzoeker om vermoord te worden door de moordenaars van zijn vader en het feit dat hij op de lijst van 'gezochte personen' staat reeds van 2003 dateert, is hij formeel dat men hem tot op heden aan huis blijft zoeken. Verzoekers stellen dat hij geen brieven meer ontving omdat men ondertussen wist dat hij in het Verenigd Koninkrijk verbleef of minstens wist dat hij niet meer in het land was en het dus ook niet zinvol was om te schrijven. Bijkomend merken verzoekers op dat hij vanuit Groot-Brittannië bijna geen contact onderhield met zijn familie waarbij het belangrijk is te vermelden dat zijn moeder analfabeet is waardoor zij niets kon vertellen over de inhoud van de brieven. Verder vestigen verzoekers de aandacht op het feit dat de procedure in Groot-Brittannië heel anders is dan in België en dat men bij zijn eerste asielaanvraag alle documenten dient voor te leggen die men in zijn bezit heeft en dat een tweede asielaanvraag aan de hand van nieuwe stukken niet mogelijk is. Thans voeren verzoekers aan dat eerste verzoeker zelf analfabeet is en de stukken slechts te zien kreeg op het ogenblik dat hij terugkeerde naar Groot-Brittannië in 2009 omdat hij pas dan kennis kreeg van de inhoud ervan zodat hij de stukken niet kon aanhalen of gebruiken toen hij nog in Groot-Brittannië verbleef. Omwille van het feit dat eerste verzoeker nu wel de inhoud van de stukken kende, zo opperen verzoekers, deelde hij ze mee bij zijn asielaanvraag in België. Verzoekers stellen hierna het volgende: *"Het is dan ook niet opmerkelijk dat verzoeker niet verzocht had de inhoud van deze stukken te kennen ! Daarenboven geeft de verwerende partij geen verdere uitleg?"* Bij de sporadische contacten van eerste verzoeker met zijn moeder, kwamen details zoals het moment waarop ze de laatste keer waren langsgeweest niet aan bod omdat hij lange tijd in de illegaliteit zat en het kennen van details op dat moment van geen belang was. Verzoekers stippen aan dat in Irak niet alles verloopt zoals in België waardoor eerste verzoeker, gelet op het feit dat hij al zolang gezocht wordt, gewoon zou worden opgesloten en geen of geen eerlijk proces krijgen.

Verzoekers geven toe dat eerste verzoeker inderdaad onjuiste identiteitsgegevens opgaf toen hij de eerste maal naar Europa kwam, waardoor de stelling van de commissaris-generaal foutief is dat de naam van verzoeker geseind stond waardoor hij dus niet zonder problemen Irak had kunnen binnengaan. Verzoekers kondigen aan dat zij alsnog bijkomende documenten zullen neerleggen om deze problematiek te staven, hetgeen niet zo evident is.

Naar aanleiding van hun relatie en de daaraan verbonden problemen, achten verzoekers de redenering van het Commissariaat-generaal zeer verregaand en stellen zij dat niet iedereen netjes in de pas loopt en dat in andere moslimlanden de hele bevolking tegen het bestaande regime in opstand is gekomen, hetgeen geleidelijk gebeurt, en niet van de ene dag op de andere. Verzoekers vermelden hierbij dat het niet ondenkbaar is aangezien hun dochter die geboren is op 7 april 2012 het bewijs vormt van hun seksuele relatie. Volgens verzoekers meenden zij dat de vader van tweede verzoekster uiteindelijk wel zijn akkoord zou geven wanneer hij zou inzien dat ze elkaar echt graag zagen en als er een baby was, omdat zo de schande kon vermeden worden voor de familie. Eerste verzoeker beweert trouwens dat hij opnieuw de hand van tweede verzoekster heeft gevraagd toen hij wist dat ze van hem zwanger was. Verzoekers stellen dat ze dachten dat de vader van tweede verzoekster nog zou bijdraaien en hen alsnog zijn zegen zou geven. Tevens opperen verzoekers dat het normaal is dat tweede verzoekster als vrouw niet van alles op de hoogte is en dat eerste verzoeker haar niet heeft ingelicht over het feit dat hij een smokkelaar zou contacteren om zo snel mogelijk het land te verlaten. Verzoekers geven toe dat ze elkaar na juli 2011 nog regelmatig ontmoet hebben, maar eerste verzoeker wilde haar geen valse hoop geven en deelde haar geen concrete details mee. Het was absoluut niet de wens, zo vervolgen verzoekers, om hun land te verlaten en zij hebben getracht eerst een oplossing in eigen land te zoeken, maar nadat de stiefmoeder van tweede verzoekster de zwangerschap ontdekte en deze meedeelde aan haar vader die haar in elkaar sloeg, was het duidelijk dat vluchten de enige oplossing was. Verzoekers stellen dat zij niet inzien hoe het lichtzinnig en ondenkbaar zou zijn dat de baby iets zou veranderen aan de mening van de vader van tweede verzoekster. Met betrekking tot de vaststelling dat eerste verzoeker de precieze datum niet kent waarop de stiefmoeder van tweede verzoekster het vermoeden heeft geuit van haar zwangerschap stellen verzoekers dat dit niet abnormaal is omdat eerste verzoeker er niet bij was en zij elkaar niet dagelijks zagen, waardoor hij de info slechts later vernam. Daarnaast stellen verzoekers dat eerste verzoeker omwille van de ziekte van tweede verzoekster wellicht vermoedde dat de stiefmoeder haar vermoeden mogelijk reeds veel vroeger had.

Wat de contacten van eerste verzoeker met zijn zus betreft, wijzen verzoekers erop dat hij zijn zus niet rechtstreeks kan contacteren, maar dat deze gehuwd is en dat haar echtgenoot haar zal beschermen. Verder kondigen verzoekers aan dat zij bijkomende informatie zullen bijbrengen van zodra die hen bekend is.

In een theoretisch betoog, doorspekt met verwijzingen naar de UNHCR Proceduregids, wijzen verzoekers op de soepelheid van de bewijsvoering in asielzaken, op het voordeel van de twijfel en op het feit dat er steeds moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Verzoekers opperen dat zij zich baseren op concrete en persoonlijke elementen. Verzoekers beweren dat de beslissingen onvoldoende met redenen zijn omkleed en dat er geen afweging blijkt tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de staat anderzijds. Volgens verzoekers voldoen zij aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag en wordt hun asielrelaas ongeloofwaardig bevonden op basis van een zeer vage motivering die gebaseerd is op enkele geïsoleerde elementen. Wederom wijzen verzoekers aan de hand van enkele paragrafen uit de UNHCR Proceduregids op het feit dat de geloofwaardigheid van een asielzoeker dient te worden beoordeeld rekening houdend met diens persoonlijkheid, intellectuele vermogen, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoekers zijn van mening dat met deze aanwijzingen geen rekening werd gehouden. Op grond van 's Raads arrest van 2 oktober 2008 waarin gewezen wordt op de noodzaak van een onderzoek naar het risico op vervolgingen, stellen verzoekers dat de motiveringen van de bestreden beslissingen zeer vaag zijn en slechts gebaseerd op één enkel geïsoleerd element, terwijl de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoekers bij een terugkeer niet kan worden gegarandeerd.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers overlopen de definitie van de subsidiaire bescherming en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verband met de bepaling uit artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Vervolgens wijzen verzoekers op de ambtsberichten van december 2011, die zij tevens als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen, en waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie slecht is. Tevens opperen verzoekers dat de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, dateert van januari 2012, zodat er geen groot tijdsverschil tussen beide is. Volgens verzoekers blijkt uit de informatie dat de situatie in Centraal-Irak niet stabiel is en er talrijke burgerslachtoffers zijn. Tevens stippen zij aan dat zij de doodstraf riskeren bij terugkeer of riskeren gedood te worden omdat de familie van verzoekster eerherstel zal willen, waarbij zij verwijzen naar hun eerdere uiteenzetting. Daarnaast stippen verzoekers

aan dat uit de documentatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming van de Iraakse autoriteiten onvoldoende kan zijn. Verzoekers stellen dat zij niet inzien hoe de verwerende partij tot de ongeloofwaardigheid kan besluiten en dat zij wel degelijk in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming. Een leven waarin zij voortdurend blootgesteld zijn aan geweld en wraak is volgens verzoekers geenszins verenigbaar met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen erop dat het bestaan van wetgeving die iets sanctioneert niet wil zeggen dat er geen inbreuken plaatsvinden en dat de verwerende partij erkent dat er nog hervormingen noodzakelijk blijven en dat de politie slechts over beperkte middelen beschikt om complexe misdaden op te lossen. Verzoekers herhalen dat verklaringen kunnen volstaan als bewijs van de hoedanigheid van vluchteling en besluiten na een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die niet in overeenstemming is met voormeld verdragsartikel omdat de veiligheidssituatie, zoals blijkt uit de Ambtsberichten, niet optimaal is.

2.2. Beide middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt met betrekking tot het asielrelaas verwezen naar de beslissing in hoofde van eerste verzoeker. In deze laatste beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het gebrek aan actueel karakter van de problemen van eerste verzoeker met de moordenaars van zijn vader omwille van diens werkzaamheden onder het regime van Saddam Hoessein en aan de nonchalante houding die verzoeker ten aanzien van deze problematiek vertoont. Tevens meent de commissaris-generaal dat aan de geloofwaardigheid van deze problemen kan worden getwijfeld omdat eerste verzoeker in 2009 gedwongen werd gerepatriëerd en Irak zonder moeilijkheden kon inreizen hoewel hij gesignaleerd stond en hij gedurende twee jaar bij zijn moeder verbleef zonder verontrust te worden. Vervolgens wordt gesteld dat ook de problemen die eerste verzoeker zou kennen omwille van zijn relatie met tweede verzoekster niet geloofwaardig zijn omdat de handelingen die verzoekers hebben gesteld niet re rijmen zijn met de Koerdische context, waarbij gewezen wordt op het feit dat zij seksuele contacten hadden ondanks de weigerachtige houding van de vader van tweede verzoekster. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat eerste verzoeker nadat hij op de hoogte was van de zwangerschap van tweede verzoekster initieel niets ondernam om haar en het ongeborn kind in veiligheid te brengen en gewacht heeft tot de vader van tweede verzoekster haar in elkaar sloeg om de smokkelaar te contacteren, hetgeen ondenkbaar is. Hierbij wordt in de beslissing ook aangestipt dat verzoeker ook ten aanzien van de problemen met de familie van tweede verzoekster een nonchalante houding aannam omdat hij geen contact meer nam met zijn zus die hij steeds in vertrouwen kon nemen. De commissaris-generaal merkt bijkomend op dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd, deze motieven niet kunnen ombuigen.

In beide beslissingen wordt met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet gesteld dat de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak moet worden beoordeeld. De commissaris-generaal besluit op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het geweld doelgericht is en bepaalde beroepsgroepen viseert, maar dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld.

2.5. Met betrekking tot de neergelegde documenten werd in de beslissing gesteld dat de identiteitsgegevens van eerste verzoeker en diens verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet worden betwist. Naar aanleiding van de neergelegde overlijdensakte van de vader van eerste verzoeker, wordt in de beslissingen gesteld dat deze geen uitsluitel bieden over de omstandigheden die tot zijn dood hebben

geleid of de problemen die eerste verzoeker beweert te hebben gekend. Tenslotte wordt met betrekking tot de neergelegde arrestatiebevelen gesteld dat deze dateren van 2003 en dus geen bewijs vormen van een actuele vrees voor vervolging. Verzoekers tonen dus niet aan dat met deze documenten geen rekening zou zijn gehouden en brengen niets in tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing op dit punt.

2.6. Waar verzoekers stellen dat rekening dient te worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Irak, merkt de Raad op dat zij niet verhelderen welke invloed deze situatie heeft op hun asielrelaas en gaan zij er bovendien aan voorbij dat hiermee in de bestreden beslissingen wel degelijk rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. De loutere affirmatie van verzoekers dat de belagers van eerste verzoeker hem tot op heden komen zoeken sinds hij in 2003 op de lijst van gezochte personen is terechtgekomen, volstaat niet om aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade wel degelijk actueel is. De verklaring die verzoeker aanreikt voor het ontbreken van recente gegevens die erop wijzen dat hij nog steeds door de autoriteiten zou worden gezocht omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het regime van Saddam Hoessein kan geenszins overtuigen. Verzoekers tonen immers niet aan hoe de belagers van eerste verzoeker zouden zijn te weten gekomen dat hij naar het Verenigd Koninkrijk vertrokken is waardoor het niet langer zinvol was hem brieven te schrijven. Door te wijzen op zijn analfabetisme en dat van zijn moeder, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen dat de arrestatiebevelen van 2003 dateren, zoals verzoeker zelf bevestigde (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 juni 2012, p. 7). Ook het ongestaafde betoog van verzoekers over het verschil tussen de asielprocedure in België en het Verenigd Koninkrijk dat ertoe zou hebben geleid dat eerste verzoeker de arrestatiebevelen (AD eerste verzoeker, stuk 12, Documenten, arrestatiebevelen) niet eerder heeft neergelegd en het feit dat hij slechts sporadisch contact had met zijn moeder, doet geen afbreuk aan de medewerkingsplicht die op hem rust om zich minstens grondig te informeren over de inhoud van deze documenten en de recente evolutie van zijn problemen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker de inhoud niet kent van de wetsbepaling op grond waarvan hij reeds sedert 2003 zou worden gezocht (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 juni 2012, p. 8) en niet weet wanneer zijn belagers het laatst bij hem thuis waren langsgeweest (Ibid., p. 7). De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de problemen van eerste verzoeker met de belagers van zijn vader op heden nog actueel zijn en betonen weinig interesse in deze problemen.

2.8. De Raad stelt op grond van het gehoorverslag vast dat verzoeker verklaarde dat hij gewoon het land binnen mocht toen hij vanuit het Verenigd Koninkrijk werd gerepatrieerd (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 25 juni 2012, p. 5) terwijl hij nochtans beweerde dat hij gezocht werd (cf. supra). Tijdens het gehoor stelde verzoeker dat hij bij zijn inreis tegen de Iraakse politie zou hebben gezegd dat *“de namen die op de documenten stond(en), mijn eigen naam niet was”* (Ibid.). Er kan geen geloof worden gehecht aan deze verklaring. Thans lijkt verzoeker te beweren dat hij onder valse identiteitsgegevens vanuit het Verenigd Koninkrijk zou zijn gerepatrieerd omdat hij bij zijn asielaanvraag aldaar onjuiste identiteitsgegevens opgaf. De Raad stelt vast dat deze bewering van verzoeker elke ernst ontbeert. Een gedwongen terugleiding gebeurt immers in samenwerking met de officiële vertegenwoordiging van het land van bestemming, zodat het niet aannemelijk is dat dit onder een valse naam zou gebeuren. Bovendien blijkt uit de neergelegde documenten die betrekking hebben op zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk alvast dat verzoeker daar eveneens onder de naam M. A. bekend stond (AD eerste verzoeker, stuk 12, Documenten, 5 kaarten verblijf Engeland). De commissaris-generaal kon dus uit het feit dat eerste verzoeker probleemloos Irak kon inreizen op 6 augustus 2009 en het feit dat hij daar nadien 2 jaar zonder problemen verbleef, rechtsgeldig besluiten dat de asielmotieven die aan de basis lagen van zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk thans geen aanleiding meer kunnen geven tot een beschermingsstatus.

2.9. Verzoekers verklaarden beiden dat zij van Sinjar afkomstig zijn en van Koerdische etnische origine (AD eerste verzoeker, stuk 9, Vragenlijst DVZ, 25 januari 2012, p. 1; AD tweede verzoekster, stuk 7, Vragenlijst DVZ, 25 januari 2012, p. 1). Bijgevolg mag worden verondersteld dat zij vertrouwd zijn met de Koerdische cultuur en gewoonten. De vergelijking met de Arabische lente gaat niet op aangezien verzoekers nergens hebben aangegeven dat zij vanuit een rebelse houding de geplogenheden en de seksuele moraal aan hun laars zouden hebben gelapt. Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt trouwens dat hij heel goed wist dat zij met hun leven speelden door buitenechtelijke seksuele contacten te onderhouden (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 25 juni 2012, p. 5). Gelet op de

Koerdische context is het weinig realistisch van verzoekers om erop te rekenen dat de houding van de vader van tweede verzoekster zou wijzigen eenmaal het buitenechtelijk kind geboren zou zijn. Bovendien kan onmogelijk begrip worden opgebracht voor het gedrag van eerste verzoeker die zijn partner en zijn ongeborn kind niet onmiddellijk in bescherming heeft gebracht toen hij wist dat haar vader op de hoogte was geraakt van haar zwangerschap en zijn voorbereidingen met de smokkelaar verderzette tot op het moment dat de vader van tweede verzoekster haar in elkaar sloeg en met de dood bedreigde (Ibid., p. 8). De Raad stelt vast dat de hoop waaraan verzoekers uiting geven in hun middel, dat de familieleden van tweede verzoekster hun mening zouden herzien, blijkt geeft van een inschattingfout die iemand die is opgegroeid in de Koerdische traditie niet zou maken. Deze vaststelling doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.10. Van een asielzoeker mag een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze minstens ernstige inspanningen moet doen en pogingen dient te ondernemen om zich op de hoogte te houden van actuele ontwikkelingen van zijn problemen. Verzoekers wijzen er weliswaar op dat zij de zus van eerste verzoeker niet rechtstreeks kunnen contacteren, maar de Raad stelt vast dat verzoekers door hun houding onvoldoende blijken te geven van een sterke betrokkenheid bij hun problemen. De zus van eerste verzoeker, die hun buitenechtelijke relatie had helpen in stand houden, liep immers na hun vertrek een groot risico om door de familie van tweede verzoekster te worden aangepakt. Eerste verzoeker gaf nochtans tijdens zijn gehoor aan voorlopig geen contacten te willen met de familie (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 25 juni 2012, p. 10), waardoor hij niet weet wat er na het vertrek uit Irak is gebeurd. Door thans aan te kondigen dat zij bijkomende informatie zullen bijbrengen van zodra die hen bekend is, kunnen verzoekers hun manifeste gebrek aan interesse niet rechtvaardigen.

2.11. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindende kracht en geldt enkel ten titel van aanbeveling (RvS 16 december 2009, nr. 5 138 (c)). Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden op grond van een vage motivering of op grond van enkele geïsoleerde elementen of zelfs van één enkel geïsoleerd element. De Raad stelt vast dat verzoekers niet concreet maken welke elementen, die eventueel verband zouden houden met hun persoonlijkheid, intellectuele vermogen, etc. de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas in een ander daglicht zouden plaatsen.

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met hun blote beweringen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een behandeling zullen ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM slagen zij er niet in het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen op te heffen. Nergens in de bestreden beslissingen wordt gesproken over hervormingen die zouden nodig zijn bij de politie in Irak, zodat hun eventuele kritiek op de bestreden beslissing in dit verband elke grondslag mist.

2.14. Specifiek met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, trachten verzoekers op basis van het Algemeen Ambtsbericht over Irak van het Nederlandse ministerie van buitenlandse zaken van december 2011 aan te tonen dat de veiligheidssituatie slecht is en de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa door de commissaris-generaal niet correct is. Uit de informatie die verzoeker heeft aangebracht blijkt dat er inderdaad veiligheidsincidenten waren in Centraal-Irak, maar uit de opsomming van de aanslagen blijkt dat hoofdzakelijk overheids- en religieuze doelwitten werden gevisieerd. Noch uit de beschrijving van de algemene veiligheidssituatie, noch uit de bespreking van de regio's in het Algemeen Ambtsbericht van 2011, kan worden afgeleid dat er voor burgers sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld zodat deze de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD eerste verzoeker, stuk 13, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa / Kirkook, 5 januari 2012) niet tegenspreekt. In deze informatie staat het volgende te lezen: "*Hoewel de veiligheidssituatie in*

Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheids-situatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt." De commissaris-generaal kon bijgevolg rechtsgeldig besluiten dat er geen situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet voorhanden is in Ninewa.

2.15. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 aangetoond. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN